

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

όψεις του λάθους

Η Πηνελόπη Βλαχογιάννη γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε στη Νομική Σχολή του ΑΠΘ και είναι δικηγόρος από το 1991. Από το 2009 απασχολείται στη Βουλή ως επιστημονική συνεργάτης και υπεύθυνη επικοινωνίας Βουλευτή. Με τη ζωγραφική ξεκίνησε μόνη και συνέχισε στα Εργαστήρια Τέχνης Αγ. Παρασκευής δίπλα στις ζωγράφους Ελένη Ζούνη και Μαρουσώ Λαουράκη και τον γλύπτη Στέλιο Σάρρο. Αντλεί θέματα από τον δημόσιο βίο και την καθημερινότητα. Εκτός από συμμετοχές σε ομαδικές εκθέσεις, παρουσίασε την πρώτη της ατομική έκθεση στην Αθήνα τον Οκτώβριο 2014. Έργα της βρίσκονται στη Βουλή των Ελλήνων, τον Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών, και ιδιωτικές συλλογές.

Penelope Vlachogianni (Athens, 1965) has studied law at the Aristotle University of Thessaloniki and practices as an attorney since 1991. Since 2009 she is employed by the Parliament as senior legislative aide and communication manager of a MP. Initially self-taught in painting, she went on to study at the Art Laboratories of Aghia Paraskevi with painters Eleni Zouni and Marouso Laouraki, and sculptor Stelios Sarros. She draws inspiration from public and everyday life. Besides participations in group exhibitions, her first solo was held in Athens, October 2014. Her works are found at the Hellenic Parliament, the Athens Bar Association, and private collections.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

όψεις του λάθους

PENELOPE VLACHOGIANNI

faces of wrong

Latent life

Our Tragedy begins at the moment of our first thought, says Samuel Beckett.

As soon as thoughts, these immaterial grains of sand, wedge themselves in the mind, the world turns into a scene of incurable drama. Endless, awkward, enraging, overwhelming.

The key is to see instead of just look, to hear sounds instead of just noise, to smell out the odourless miseries, to discover healed wounds, to cry with tearless eyes.

Otherwise you are passing life by, even though you may believe that you're alive.

Vlachogianni refuses to pass the chaos by. She sees, listens, breathes, is perturbed by the debris; she stumbles against it and tries to voice the feeling of suffocation caused by irregularity. She does so in colours, shapes, shadows and light. In her own personal way, which she first presented to us two years ago, when she painted the silent yet so eloquent political commentary "Governing Crisis".

Since then, the disintegration of our edifice has progressed, we have sunk deeper. We are marking time, pretending to move. We ruminate our pains, blame ourselves and others, mostly the others, hoping for salvation from some deus ex machina.

Like new Argonauts, drawn out of Seferis's *Mythis-torema*, exhausted at the oars, we have grown used to coexisting with the sea of errors. Let's admit it, "so

very much having passed before our eyes, that even our eyes saw nothing..."

Vlachogianni decided to pull us out of the comfort zone. To force us to look at *faces of wrong*, quoting out of the many fragments of dystopia around us. Empty words masquerading as visions, novel economic terms covering up tectonic changes in everyday life, human beings treated as garbage by the Enlightened West, locked-up freedom, wrinkled traces of life in the grey alley, intolerance mocking us for deserting the battle against it.

These are some of the images that the artist has created on her canvases, in an attempt to portray the *Little of the World*, to render in baroque nuances the after-image of the things that leave their imprint on her retina, are memorised and disturb her. Another way of seeking justice, thirsty for it as she is, after her professional involvement with life's injustices.

Vlachogianni became a monitor of vibrations latent in our every step, which tear at her heart. She chose to share them with us while "*awaiting the new*", to use the title she has given to one of her works. Meaning that she is not giving up: anxious and hopeful, she is looking out of the frame, as if urging us to do something, all of us together, in order to make our world a more livable place.

Which is also the advice offered by the great Irishman.

Try again. Fail again. Fail better.

Maria Houkli

Ζωή λανθάνουσα

Η Τραγωδία μας, λέει ο Μπέκετ, αρχίζει απ' τη στιγμή που σκεφτήκαμε.

Όταν σφηνώσει στο μυαλό η σκέψη, αυτός ο άυλος κόκκος άμμου, τότε ο κόσμος μεταβάλλεται σε σκηνή αθεράπευτου δράματος. Αέναου, άβολου, εξοργιστικού, συντριπτικού.

Προϋπόθεση είναι να βλέπεις και όχι απλώς να κοιτάζεις, να ακούς ήχους και όχι απλώς θορύβους, να μυρίζεις τις άοσμες δυστυχίες, να ανακαλύπτεις πληγές που έχουν κλείσει, να κλαίς με στεγνά μάτια.

Αλλιώς, προσπερνάς τη ζωή νομίζοντας ότι ζεις.

Η Βλαχογιάννη αρνείται να προσπεράσει το χάος. Βλέπει, αφουγκράζεται, αναπνέει και διαταράσσεται από τα συντρίμια, σκοντάφτει πάνω τους και επιχειρεί να κραυγάσει το αίσθημα ασφυξίας που της γεννά η αντικανονικότητα. Και το κάνει με χρώματα, με σχήματα, με φωτοσκιάσεις. Με τον τρόπο που ξέρει και μας έδειξε πριν από δύο χρόνια, όταν ζωγράφισε το άφωνο, αλλά τόσο λάλο, πολιτικό σχόλιο *«Κυβερνώντας την Κρίση»*.

Έκτοτε η αποσάθρωση του οικοδομήματος προχώρησε, η καθίζηση μεγάλωσε, κάνουμε σημειωτόν, υποδυόμενοι ότι κινούμαστε. Μηρυκάζουμε τους πόνους μας, καταριόμαστε εαυτούς και αλλήλους, κυρίως τους άλλους, ελπίζοντας σε σωτηρία από τον από μηχανής θεό.

Σαν άλλοι Αργοναύτες από το σεφερικό *Μυθιστόρημα*, αποκαμωμένοι απο τα κουπιά, συνηθίσαμε να συμβιώνουμε με τη θάλασσα των λαθών. Ας το παραδεχτούμε, *«περάσαν τόσα και τόσα μπροστά απο τα μάτια μας, που και τα μάτια μας δεν είδαν τίποτα...»*.

Η Βλαχογιάννη αποφάσισε να μας ξεβολέψει. Να μας φέρει ενώπιους με Όψεις του Λάθους, με σπαράγματα δυστοπίας από τα πολλά που μας περιβάλλουν. Κούφια λόγια, που ονομάζονται οράματα, νέοι οικονομικοί όροι που κρύβουν τις τεκτονικές αλλαγές της καθημερινότητάς μας, άνθρωποι που η Δύση του Διαφωτισμού τους θεωρεί απορρίμματα, φυλακισμένη ελευθερία, γαριασμένα ίχνη ζωής στον φαιό ακάλυπτο, δυσανεξία που μας κοροϊδεύει γιατί παραιτηθήκαμε απο τη μάχη για την εξαφάνισή της.

Αυτές είναι μερικές απο τις εικόνες που δημιούργησε επάνω στα τελάρα της η εικαστικός, επιχειρώντας να αποτυπώσει το *Λίγο του Κόσμου*, να αποδώσει με μπαρόκ αποχρώσεις το μετείκασμα όσων ερεθίζουν τον αμφιβληστροειδή της, απομνημονεύονται και ενοχλούν. Ένας άλλο τρόπος να αναζητήσει το δίκαιο, διψασμένη απο την σπάνιν του στην επαγγελματική της επαφή με τα άδικα του βίου.

Η Βλαχογιάννη έγινε παλμογράφος donήσεων που υπολανθάνουν σε κάθε μας βήμα και της μαγκώνουν την καρδιά, θέλησε να τις μοιραστεί μαζί μας *«περιμένοντας το καινούργιο»*, όπως τιτλοφορεί ένα από τα έργα της, που σημαίνει ελπίζει, δεν εγκαταλείπει, αγωνιά και κοιτάζει έξω απο το κάδρο σαν να μας προτρέπει να κάνουμε κάτι ολοι μαζί για να μετατρέψουμε τον κόσμο μας σε πιο βιώσιμο τόπο.

Αυτή, άλλωστε, είναι η συμβουλή και του μεγάλου Ιρλανδού. Προσπάθησε ξανά. Απότυχε ξανά. Απότυχε καλύτερα.

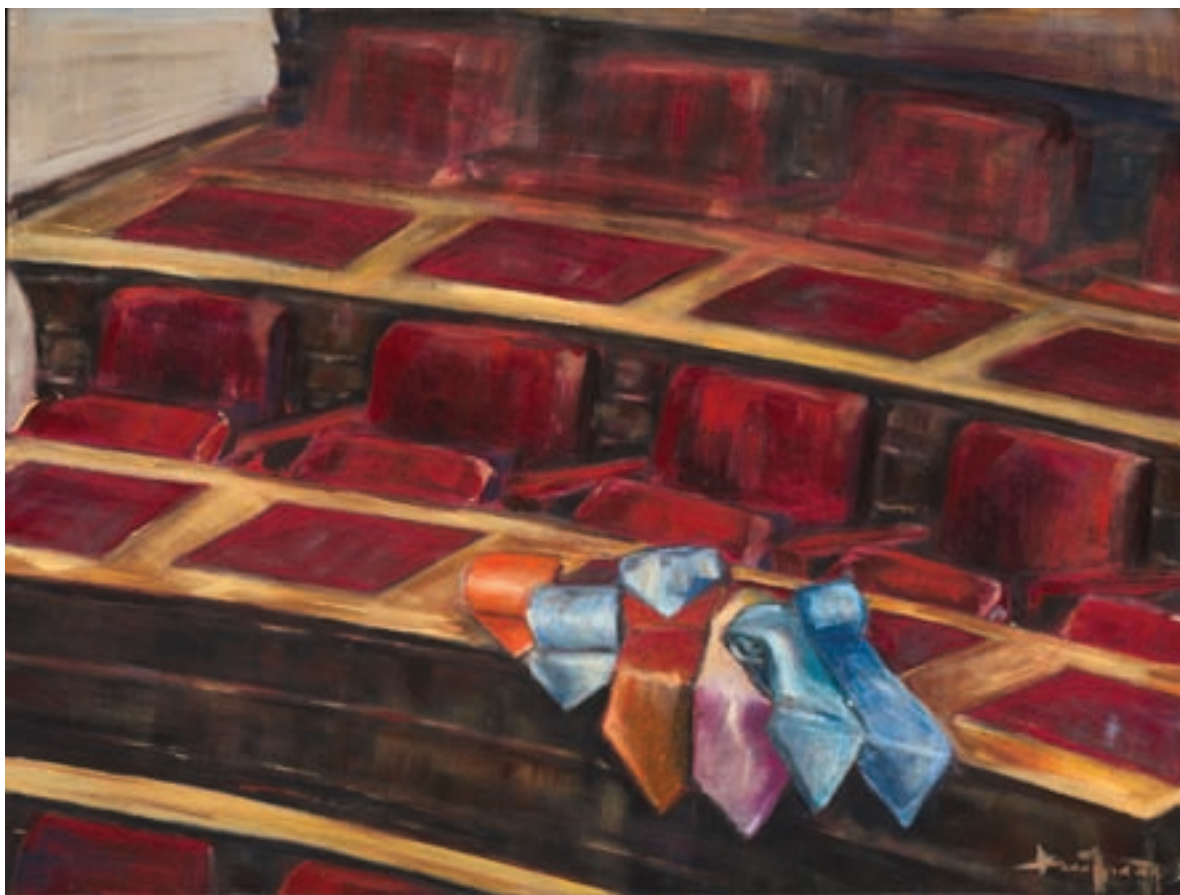
Μαρία Χούκλη

Περιμένοντας το Καινούριο
ακρυλικό σε καμβά, 100 x 70

Awaiting the New
acrylic on canvas, 100 x 70

Προαπαιτούμενα
ακρυλικό σε καμβά, 100 x 70

Prerequisites
acrylic on canvas, 100 x 70

Καθ' οδόν
ακρυλικό σε καμβά, 100 x 70

On the go
acrylic on canvas, 100 x 70

Η Διάλεξη, ακρυλικό σε καμβά, 85 x 60

The Lecture, acrylic on canvas, 85 x 60

Επίγνωση
ακρυλικό σε καμβά, 47 x 64

Awareness
acrylic on canvas, 47 x 64

Η Πλύση
ακρυλικό σε καμβά, 70 x 100

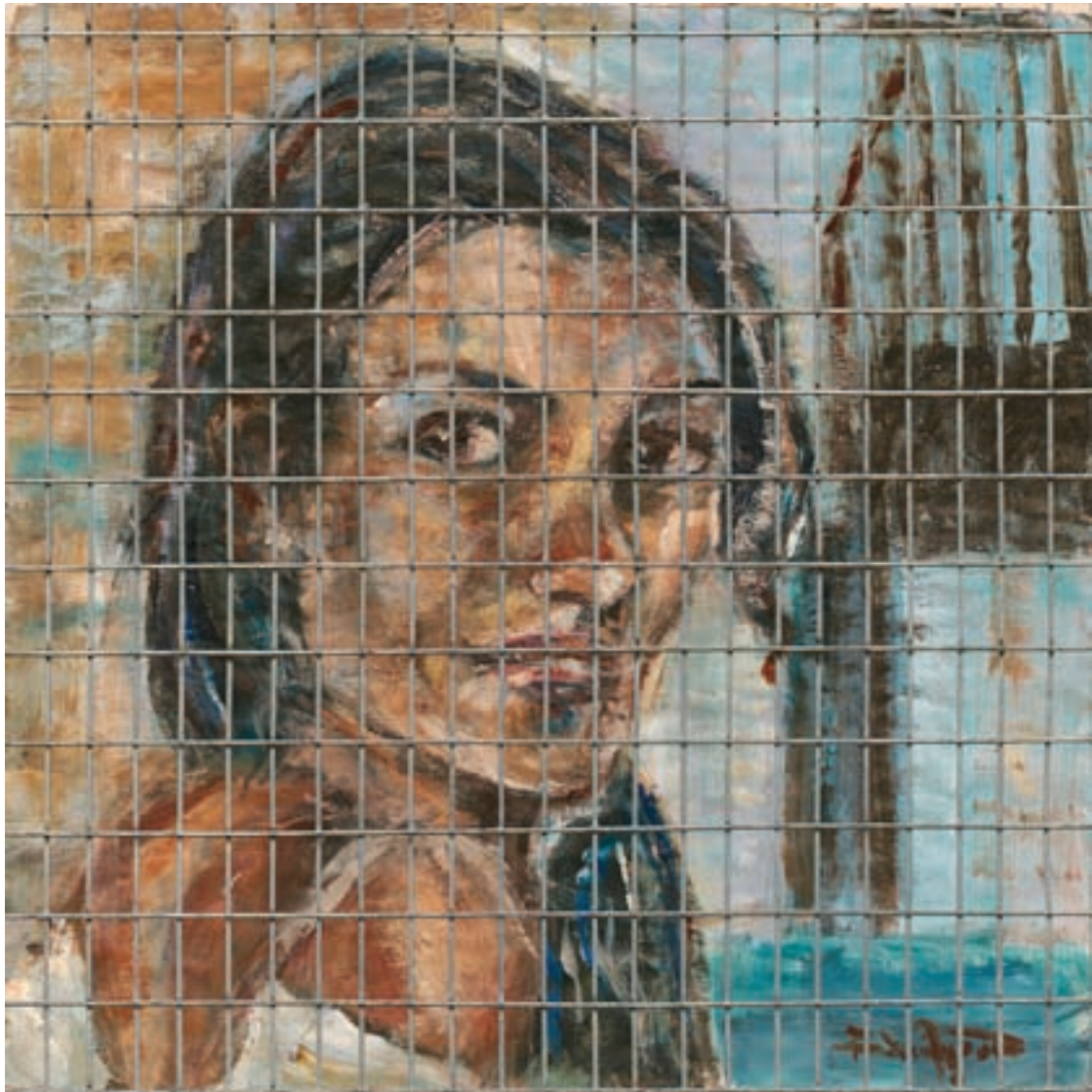
The Laundry
acrylic on canvas, 70 x 100

Απόγνωση, ακρυλικό σε καμβά, 120 x 100

Despair, acrylic on canvas, 120 x 100

Υπόσχεση
ακρυλικό σε χαρτόνι συσκευασίας, 47 x 47

Promise
acrylic on corrugated fiberboard, 47 x 47

Εντός Ορίων
ακρυλικό σε χαρτόνι συσκευασίας, 50 x 40

Within Limits
acrylic on corrugated fiberboard, 50 x 40

Η Άφιξη, ακρυλικό σε καμβά, 100 x 70

The Arrival, acrylic on canvas, 100 x 70

Στίγμα
ακρυλικό σε καμβά, 80 x 60

Stigma
acrylic on canvas, 80 x 60

Δυσανεξία Εαυτού
ακρυλικό σε καμβά, 70 x 100

Intolerance of Self
acrylic on canvas, 70 x 100

Σχετική Ελευθερία, ακρυλικό σε καμβά, 100 x 70

Relative Freedom, acrylic on canvas, 100 x 70

Σκουπίδια, ακρυλικό σε καμβά, 70 x 50

Garbage, acrylic on canvas, 70 x 50

Φυγή προς τα εμπρός
ακρυλικό σε καμβά, 70 x 100

Forging ahead
acrylic on canvas, 70 x 100

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

EXHIBITIONS

ΑΤΟΜΙΚΕΣ

SOLO

Κυβερνώντας την κρίση

Αθήνα, 6-25 Οκτωβρίου 2014, Bartesera
Θεσσαλονίκη, 22-31 Ιανουαρίου 2015, Toss Gallery

Governing Crisis

Athens, October 6-25, 2014, Bartesera
Thessaloniki, January 22-31, 2015, Toss Gallery

Όψεις του λάθους

Αθήνα, 10-30 Οκτωβρίου 2016, Bartesera

Faces of Wrong

Athens, October 10-30, 2016, Bartesera

ΟΜΑΔΙΚΕΣ

GROUP

Σύγχρονοι Έλληνες Εικαστικοί Δημιουργοί (Artway)

Αθήνα, 10-17 Ιουνίου 2016, Chili Art Gallery

Contemporary Greek Visual Creators (Artway)

Athens, June 10-17, 2016, Chili Art Gallery

Πινελιές στο φως του Αιγαίου

Σαντορίνη, 20-27 Αυγούστου 2016, Εστία Πύργου

Brushstrokes in the light of the Aegean

Santorini, August 20-27, Estia Pyrgou

Ετήσια Έκθεση Ενηλίκων 2007-2016

Εργαστήρια Τέχνης Αγίας Παρασκευής, 2016

Annual Exhibition (Adults) 2007-2016

Art Laboratories of Aghia Paraskevi, 2016

10-30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2016 OCTOBER 10-30, 2016

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 25 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 25
ΣΤΟΑ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΣΤΟΑ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ
ΑΘΗΝΑ ΑΘΗΝΑ

PENELOPE VLACHOGIANNI

faces of wrong